

*„Egy lépés menti meg az embert.
Azután még egy.
A lépés mindig ugyanaz,
de a lényeg, hogy megtedd.”*

(Antoine de Saint-Exupery)

A Talentum Alapítvány több mint 15 éve tölt be jelentős szerepet a szegedi civil életben. Az alapítvány egyik fő célkitűzése a kezdetektől fogva az, hogy segítse az önkéntességet. Az ENSZ meghatározása szerint önkéntes az, aki szabad akaratából, tudatosan, mások javára történő tevékenységet anyagi ellenszolgáltatás, fizetség nélkül végez. Az önkéntesség fontosságáról, a Talentum Alapítvány szerepvállalásáról beszélgettem Zsivkovitsné Gyenes Krisztina ügyvezető igazgatóval.

Kovács Szilvia: Bemutatnád a Talentum Alapítványt, hogyan-milyen céllal jött létre?

Zsivkovitsné Gyenes Krisztina: 2002-ben alapítottuk meg a Talentum Alapítvány az Önkéntesség Támogatásáért nevű civil szervezetet, amelyben az önkéntesség segítése volt a fő célunk. Indulásunkkor Magyarországon még gyerekcipőben járt az önkéntesség. A rendszerváltást követően

jellemzően szinte csak az egyházak környékén volt jelen, például a templomkerteket gondozók, vagy az egyházközösségekhez tartozó idősek megsegítésében tevékenykedők jelenlétével. Az alapítvány-nal az önkéntesség támogatását mi is ezen a területen kezdtük el, hiszen bár a papok jól összefogták a közösségeket, de fejlesztésükre, menedzselésükre már nem volt idejük, szaktudásuk. Ekkor megkerestük az aktív embereket, hogy megtanítsuk őket az önkéntesség-

ben rejlő lehetőségek kiaknázására, a jó menedzselésre. Ez idő alatt egész Magyarországon is fellelődött az önkéntesség. Először a falvakban, majd a városokban jelent meg. Az „utcáról bemenne” ismeretlenként jelentkeztek az emberek egy-egy civil szervezetnél vagy intézménynél, és köteleződtek el, munkájukkal a szervezetek számára valamilyen hasznos, jó dolgot állítottak elő. A kétezres évek elején kimozdultunk az egyházi közegekből és elindultunk az intézmények, civil szervezetek felé.

K. Sz.: Helyileg hol történt mindez?

Zs. Gy. K.: Kezdetben, amikor az egyházi önkéntesekkel foglalkoztunk, akkor az ország több plébániáján jártunk. Voltunk például Sükösdön és számos kis faluban, mindenhová elmentünk, ahol aktív embereknek segíthettünk. A kétezres években elindult és fellendült a határon túli magyar területeken is az önkéntesség, így eljutottunk

a Vajdaságba és Erdélybe, amely partnerekkel a mai napig nagyon intenzív kapcsolatot ápolunk, sőt közös projekteket valósítunk meg. Ezt követően létrejött az alapítványunk, amely már Szegedre és környékére koncentrálni kezdte meg működését.

K. Sz.: Hogyan alakult ezután az alapítvány munkája?

Zs. Gy. K.: 2005-ben lehetőség adódott, hogy csatlakozzunk a budapesti Önkéntes Központ Alapítványhoz, mint megyei tagszervezet. Az ÓKA célkitűzése az volt, hogy az egész országban kiépítsen egy hálózatot, és mi megkaptuk a Csongrád megyei pont működési lehetőségét. A megyei Önkéntes Központnak az volt a feladata, hogy mint civil szervezet felvállalja az önkéntesség ügyének a koordinálását. Előírt feladataink közé tartozott például a tájékoztatás és információnyújtás, az emberek toborzása, az önkéntesség népszerűsítése. Mindez egybeesett eredeti munkánkkal, hiszen azt megelőzően is elláttuk azon feladatokat. Ha valaki bejött hozzánk, hogy önkén-

teskedni szeretne, akkor segítünk helyet találni, tehát közvetítő szerepet is elláttunk alapítványunk a civil szervezetek és az önkéntesek között.

2006-tól már hivatalosan is Szegedi Önkéntes Központként dolgoztunk, ezáltal még jobban fókuszba került alapítványunk az önkéntességgel elkötelezettek között. Eleinte a civil szervezetek voltak nagyon aktívak, hiszen ők nagyon rugalmasak, viszonylag kis létszámot mozgatnak egy intézményhez képest, így könnyebben ráéreztek az önkéntesek fogadásának az ízére, ugyanakkor sok esetben bizalmatlanok voltak, mert félték az önkéntes törvénytől*, amely nagy adminisztrációt követelt meg tőlük.

K. Sz.: Mi volt a következő mérföldkő?

Zs. Gy. K.: A következő nagyobb ugrás 2011-ben történt, az Önkéntesség Európai Évében, amikor kormányzati oldalról is nagyon erős támogatást kapott az önkéntesség. Nagy öröm és büszkeség számomra, hogy személyesen is lehetőségem volt részt venni a magyarországi önkéntes stratégia kidolgozásában, mert így még inkább átláttam, hogy hogyan áll össze ez a folyamat.

Amellett, hogy 2011-ben nagy lendületet kapott az önkéntesség ügye Magyarországon, mindig azt hangoztattam, hogy nemcsak önkénteseket kell toborozni, hanem ugyanakkora hangsúlyt kell fektetni az ügy másik oldalára, azaz jó fogadószervezeteket kell találni.

A megfelelő szervezet kiválasztása azért fontos, mert ha az önkéntes egy olyan szervezethez kerül, ahol nem kap számára megfelelő feladatot, azt fogja érezni, hogy nem tud segíteni, ezért előbb vagy utóbb le fog morzsolódní, és az is előfordulhat, hogy motivációvesztés következik be.

K. Sz.: Milyen programokat valósított meg az alapítvány, illetve az Önkéntes Központ?

Zs. Gy. K.: Az Önkéntes Központunk aktivisták toborzása, képzése mellett kiemelten foglalkozott a fogadóhelyek, civil szervezetek felkészítésével. Különböző módszerekkel segítettük őket, így a két célközönség képzése szépen haladt előre, kéz a kézben. Mindenképpen nagyon sok rendezvényt valósítottunk meg. Elindult például a „TeSzedd” program, és részesei voltunk az Iskolai Közösségi Szolgálat kialakításának is. Ez utóbbi kapcsán nagyon sok jó gyakorlatot ismerünk. Vannak példaértékű projekteket megvalósító iskolák, ahol nagyon komplexen össze van állva a folyamat. Alapozó képzéssel kezdenek – ezekre mi magunk is járunk – itt felkészítik a gyerekeket a rájuk váró feladatokra, közben megkeresik a legjobb helyeket, és a végén zárásképpen értékelik és bemutatják a gyerekeknek az eredményeket, tapasztalatokat.

K. Sz.: Vannak-e új trendek, programok?

Zs. Gy. K.: Nagyon érdekes, új területre találtunk az Önkéntes Központ által, amikor Magyarországon is elindult a vállalati önkéntesség. Több nagy cég felismerte, hogy a csoportfejlesztésnek egy hihetetlen jó módszere az önkéntes programok megvalósítása, amikor is a munkavállalókat elviszik egy-egy napra valamilyen speciális helyre, ahol olyan tevékenységet végeznek, amely a társadalom számára is hasznos. Ilyen jellegű eseményeket nagyon jó megszervezni, mert intenzív élményt adnak minden résztvevőnek. Ennek az az oka, hogy nagyon sok ember, nagyon nagy energia befektetéssel valami nagyon látványos dolgot valósít meg. Mi magunk ilyesmit először egy üdítőital gyártó cégnek és egy

* 2005. évi LXXXVIII. törvény a közérdekű önkéntes tevékenységről

bankhálózatnak szerveztünk Szegeden. Jelenleg egy országos áruházlánc munkatársaival dolgozunk együtt. A projektben az önkénteseknek többféle tevékenységet szervezünk. Ez lehet szellemi és fizikai munka egyaránt. Konkrét példaként említeném egy szegedi óvoda gyermekeivel való kézműveskedést, sportnap lebonyolítását, jelenleg pedig egy festési akcióra készülünk. A vállalati önkéntes programok nagy előnye, hogy az anyagköltséget általában a támogatást adó cég biztosítja, így mondhatni kétszeres a segítség, hiszen az önkéntes, személyi munkaerő mellett a felhasznált anyagokat, eszközöket is díjmentesen kapja meg a támogatott szervezet.

K. Sz.: Úgy tudom, az önkéntességgel kapcsolatban fejlesztéssel is foglalkoztok, mit takar ez pontosan?

Zs. Gy. K.: Az alapítvány működteti a Talentum Fejlesztő és Módszertani Központot. A segítő, fejlesztő munkát a civil szervezetekkel kezdtük, hiszen eleinte ők fordultak hozzánk segítségért. Számos szakmai programunkba bekapcsolódtak, így az intenzív kapcsolat eredményeként széles rálátásra tettünk szert a szegedi civil szervezetek tekintetében. Egy idő után a legtöbb civil ráértett az önkéntesség ízére, és egyre kevesebb segítséget igényeltek, így új területek felé nyithattunk, és ekkor kezdtük el az intézményi fejlesztő munkát. Az intézményekkel sokkal nehezebb dolgunk volt, mert szorosabb hierarchiában működnek, jobban meg vannak kötve a szabályaikkal, emiatt egy ilyen rendszerbe „kívülről, az utcáról” beintegrálni egy önkéntest sokkal nehezebb. Sok kérdés felvetődik ilyenkor: ki legyen az önkéntesek koordinátora, hogyan alakul a felelősség megosztása, mi történik, ha hibát vét munkája során? Ami szintén komoly felkészítést igényel, az az a

terület, amikor hátrányos helyzetű emberekkel működő szervezethez küldünk önkéntest, hiszen egy fogyatékos ember mellé megfelelő felkészítés nélkül senkit sem lehet odaengedni.

K. Sz.: Hová, mely szervezetekhez küldtök önkénteseket?

Zs. Gy. K.: Amire nagyon büszkék vagyunk, az a Szent-Györgyi Albert Klinikai Központtal fennálló együttműködésünk. Ebben a projektben az egész évben dolgoznak önkéntesink, akik számára folyamatos tréningeket, képzéseket tartunk. Ha valaki Szegeden bármely kórházban, sárga köpenyben, kitűzővel lát segítőt, azok a mi önkénteseink. Itt szeretném kiemelni, hogy az egészségügy egy nagyon nehéz terep, sajnos hamar lemorzsolódnak az önkéntesek, mert itt nincsenek olyan látványos sikerek, illetve sokszor haldokló embereknek és beteg gyerekeknek kell segíteni, s mindez komoly lelki terhet jelent az önkénteseknek.

Egy abszolút sikertörténet a múzeumi önkéntesség. 2010-ben a Móra Ferenc Múzeum nyitott az önkéntesek fogadására, így egy nagy átfogó programot hívtunk életre, amelyben tárlatvezető önkénteseket képeztünk, majd vizsgáztattunk. A programban részt

vevők a mai napig dolgoznak ezen a területen, sőt azóta két további turnusban készítettünk fel jelentkezőket. A Szegedi Nemzeti Színházban is jelen vannak az önkénteseink ugyanúgy, mint a Somogyi Károly Városi és Megyei Könyvtár fióktézményeiben.

K. Sz.: Van-e olyan szervezet, amelyhez jobban húz a szíved?

Zs. Gy. K.: Mostanában az óvodák és a bölcsődék kerültek előtérbe. Az óvodák ugrásszerűen kezdtek el érdeklődni, és nyitottak afelé, hogy önkénteseket fogadjanak. Szervezetünk ebben felismerte a lehetőségét annak, hogy ezek az intézmények alkalmasak a külföldi önkéntesek befogadására. Az Önkéntes Központunk 2014-ben megkapta az akkreditációt külföldi önkéntesek hosszú- és rövidtávú fogadására. A hosszútávú programban 10 hónapra érkezik hozzánk két önkéntes. Jelenleg egy spanyol és egy török lány van nálunk, akik egyrészt kórházban önkénteskednek, másrészt óvodákba és iskolákba járnak. Felmerülhet a kérdés, hogy ők milyen nyelven kommunikálnak? Természetesen az anyanyelvükön, azaz spanyolul és törökül, esetleg angolul. A kórházi osztályokon, a gyermekpszichiátrián, a felnőtt neurorehabilitációs

osztályon társasjátékoznak, kézműveskednek, papírbékát ugratnak, gitároznak, spanyol és török dalokat énekelnek. Bár többnyire nem beszélnek közös nyelvet, mégis hiányérzet. Ugyanez történik az óvodákban, hiszen ott is spanyolul és törökül beszélgetnek a gyerekekkel, akik teljes természetességgel magyarul válaszolnak. Sem én, sem az óvónők nem hittünk ennek a projektnek a működésében, de a gyerekek és az önkéntesek rácsafoltak minderre, így ma már nem is akarjuk magyarul beszéltetni őket, kommunikáljanak törökül, spanyolul, amit imádnak a gyerekek.

A középiskolákba természetesen nyelvórákra járnak be önkénteseink. Például a spanyol önkéntesünk spanyol órára megy, ahol bemutatja országát, kultúráját, a különböző szokásokat, ételeiket. Ez egy hatalmas lehetőség, minden érintett nagyon szereti ezt a projektet.

K. Sz.: Miben változott a külföldiek önkéntessége a kezdetekhez képest?

Zs. Gy. K.: A legújabb trend, ami az elmúlt pár évre jellemző, a város életével van összefüggésben. Szegedre évről-évre több harmadik világbeli fiatal érkezik az

egyetemre. Többen érkeznek Indiából, afrikai országokból. Eleinte meglepve és örömmel tapasztaltuk azt, hogy ezek a fiatalok különösen aktívak az önkéntesség területén. Jelenleg Malawiból egy és Kenyából három önkéntesünk van, akik óvodákban végeznek önkéntes munkát.

K. Sz.: Hányan dolgoztok az alapítványnál és tudod-e az önkéntesek számát?

Zs. Gy. K.: Az alapítványnál általában 5-8 fő között mozog a munkatársak száma, ez az aktuális projektektől függ, tehát attól, hogy hány nyertes pályázatunk van. Folyamatosan van 2 akkreditált külföldi önkéntesünk, akik minden nap velünk vannak. Mögöttünk áll egy tréneri csapat, amely 10 főből áll. Ők a formális és nonformális képzésekben működnek közre, egyedi szerződéssel vesznek részt a munkában. Mindemellett örömmel számolok be arról, hogy hogyan mondható önkéntes csapatunk is van. Ha mindenkit beleszámolunk a kórházi önkéntesektől kezdve, a színháziakon át azokig a személyekig, akik a mindennapi munkánkat segítik, akkor ez nagyjából 50-60 főt jelent. Az önkéntesek holdudvarszerűen vannak körü-

löttünk, amikor hívjuk őket, akkor jönnek, és lelkesen vesznek részt a munkában.

K. Sz.: Hogyan dolgoztok, milyen nálatok dolgozni?

Zs. Gy. K.: A civil szektornak a szépsége és nehézsége is egyben az, hogy rengeteget dolgozunk. Multitasking munkahelynek lehet mondani az alapítványt, hiszen egyik pillanatban angolul beszélünk a kenyai önkéntessel, a másikban egyeztetünk egy magyar munkatárssal, majd pedig adminisztrálunk. Persze vannak azok a pillanatok, amikor mi magunk is tudunk töltekezni a programokból és szerintem ez a megtartó ereje a helynek. Nem szoktam utazni, de itt idejön és kinyílik a világ, amikor együtt ülök az asztalnál egy malawi, egy török és egy spanyol önkéntessel, és megesszük, amit együtt főzünk. Ez olyan erőt és örömet ad, ami átlendít bennünket a nehézségeken, szerintem a civil szektornak ez az igazán nagy ereje.

K. Sz.: Tudom rólad, hogy a civil életben is sokféle mozgatsz, számos szép dolgot valósítasz meg, beszélnél erről?

Zs. Gy. K.: A kétezres évek elején több civil szervezettel közösen béreltünk irodát. Egyikük a Katolikus Ifjúsági és Felnőttképzési Egyesület volt, amelynek munkatársával baráti kapcsolat alakult ki, sőt a mai napig is egy nagyon szoros emberi-szakmai kapcsolatot ápolunk. Itt jelen esetben elnökségi tag vagyok. A KIFE működtet egy tanodát, ahová például a külföldi önkénteseink örömmel járnak, de számos más, közös projektet valósítunk meg, azaz ahol tudjuk, segítjük egymás programjait.

Persze rajtuk kívül nagyon sok olyan szervezet van, akikkel – ahogy mondani szoktam – szinte testvéri kapcsolatban állok, például a D2 Ifjúsági Fejlesztő és Média-központtal. Velük annyira közösek

a céljaink, a programjaink, hogy szinte napi szinten együtt dolgozunk. Mellettük megemlíthetem a Móra Ferenc Múzeumot, akikkel szintén példaértékű a szakmai kapcsolatom. A külföldi önkénteseket megérkezésük után szinte elsőként visszük el a múzeumba és ott mutatjuk be nekik Szegedet, illetve, ha olyan programunk van, amihez szép termet szeretnénk bérelni, akkor hozzájuk megyünk. Vagy említhetném a szegedi Somogyi Könyvtárat is.

K. Sz.: Ha már az intézményekről beszéltünk, akkor térjünk ki a Nemzeti Művelődési Intézetre is, hiszen a kulturális közfoglalkoztatásban partnerszervezetünk voltak.

Zs. Gy. K.: Több programon keresztül volt kulturális közfoglalkoztatott munkatársunk, amely nagy segítséget jelentett mind nekünk, mind az így munkát kapó kollégának. Számos jó példát említhetek, az első kulturális közfoglalkoztatottunk egy olyan középkorú hölgy volt, aki azzal a típusproblémával

küzdött, hogy elvesztette a munkáját, az egzisztenciájában is nehézségei támadtak, a munkaerőpiactól pedig eltávolodott, mert a fiatalabb korosztályt részesítették előnyben a munkaadók. Ez a program olyan lehetőséget adott, amely megváltoztatta az életét, hiszen itt megtalálta a helyét, kivirágzott, és azóta már munkát is talált az elsődleges munkaerőpiacon. Szeretném megemlíteni azt a volt munkatársunkat, aki pályakezdő munkanélküliként került ide, ez volt az első munkahelye. Itt tanulta meg a kereteket, hogy hogyan kell időben bejönni munkába, hogy összeszedettnek kell lenni. Szerintem ez egy nagyon jól működő program volt. Persze nekünk is voltak olyan közfoglalkoztatottaink, akikkel nehézségeink akadtak, de olyan munkatársunk is, hogy alig került ide, már talált is munkát és el kellett búcsúzni tőle. Megtapasztaltuk ezt az oldalát is, de mindezek mellett arra, hogy valaki megtalálja a helyét, vagy egyáltalán, hogy ne vesszen el, a kulturális közfoglalkoztatást egy remek módszernek éreztem.

K. Sz.: Van kapcsolatod a volt kulturális közfoglalkoztatott kollégákkal?

Zs. Gy. K.: Igen, önkéntesként is visszajárnak, illetve szervezünk pár évente Talentumos találkozót, amelyre mindig, mindenkit meg szoktunk hívni és olyankor sokakkal találkozunk. Mindemellett az utcán jártunk-keltünkbe is találkozunk régi munkatársakkal, akikkel örömmel emlegetjük fel a régmúlt történeteit.

K. Sz.: A Nemzeti Művelődési Intézet nagy hangsúlyt fektet a minőségbiztosításra, jól tudom, hogy az egyesület is foglalkozik ezzel?

Zs. Gy. K.: Igen, több éve vettük be és alakítottuk ki az EFQM minőségi rendszerünket, amely napi munkánk alapja. Az alapítvány az Önkéntes Központ

működtetése mellett felnőttképzési feladatot is ellát a Talentum Fejlesztő és Módszertani Központ által. Nagyon sokféle képzéssel, szervezetfejlesztéssel dolgoztunk, amikor úgy éreztük, hogy valamely módon meg kell határoznunk a minőséget, ezért e minősítési rendszert felhasználva megjelöltük, behatároltuk a különböző minőségi szinteket, a feladatok hogyanját és mikéntjét. Mindez azért jó, mert ez egyszerre külső és belső mérés is számunkra. Ez egy mérce, amihez tudjuk magunkat igazítani, másrészt az újonnan érkező kollégáknak is fontos, hiszen ezáltal pontosan be tudják határolni a munkavégzés kereteit, az elvárás szintjét. Mindezek mellett hiszem, hogy a munkánk valódi értékét, minőségét a kuratóriumi tagok keresztény gyökerűsége is nagyban meghatározza. Érttem ez alatt az itteni légkört, a szervezeti kultúránkat, illetve a segítő, kooperatív, másokkal együttműködő stílusunkat, amely nagy vonzerővel bír minden ember számára. Ez veszélyeket is hordoz, hiszen néha olyankor is segítünk, amikor nem kellene, vagy „túlsegítünk”. Előfordul, hogy egyszerre több helyen szeretnénk lenni, és túlvállaljuk magunkat, bár ez szerintem megint afféle „civiles dolog”.

K. Sz.: Többször említetted a képzéseket. Milyen jellegű kurzusaitok vannak?

Zs. Gy. K.: Nagyon sokféle képzésünk van. A pályázati forrásból megvalósított képzések ingyenesek, de külsős megkereséseket, egyedi megrendeléseket is vállalunk egyedi árszabás szerint. A képzések témaköre legjellemzőbben a civil szervezetek menedzselése, tehát az, hogy hogyan kell egy civil szervezetnek menedzselnie magát, az időgazdálkodástól elkezdve a szervezetfejlesztésen át, a humán erőforrás mozgatásig nagyon széles spektrumokat érintve.

Másik nagy témakör a szervezetfejlesztés, amely iránt szintén nagy igény mutatkozik. A civil szervezetek manapság megtanultak jól működni, de vannak bizonyos elakadások, amik gátolják fejlődésüket. Egyes civil szervezetekben lehetnek olyan apró hibák, amelyet önmagukban nem ismernek fel, csak tapasztalják, hogy valami nem megy, ilyenkor megkeresnek bennünket és segítséget kérnek. A szervezetfejlesztés során felmérjük az adott célcsoportot, közösen átvizsgáljuk, majd feltárjuk az elakadást és különféle módszertani segítséggel rávezetjük őket a probléma megoldására.

Régi, de mindig aktuális az önkéntes menedzsment képzésünk, amely a civil szervezeteket tanítja meg az eredményes önmenedzselésre, illetve az önkéntesek fogadására. Az önkéntesség területén tematikus képzéseink vannak, egyedi felkészítést kapnak a színházi-, múzeumi önkéntesek. A kórházi önkénteseknek és az idős, otthon élő személyeket segítőknek speciális képzéseket, folyamatos tréningeket szervezünk, ezekre a területekre felkészítő képzés nélkül nem engedünk senkit.

A tréneri csapatunk az adott szakmák neves, jól képzett szakembereiből állnak, akik szintén folyamatosan fejlesztik magukat. Minden területnek megvan a maga felelőse, még a legspeciálisabb projekteknél is. Például a „Szomszédsági önkéntesség” projektben – ami egy nagyon érdekes és hasznos program a Szeged környéki kis falvakban –, a trénerünk az a hölgy, aki Mártélyon kiemelkedően jól működteti ezt a segítő-támogató rendszert, hiszen a leghitelesebben ő tudja képviselni ezt az ügyet.

K. Sz.: Úgy tudom, hogy az alapítvány az Önkéntes Központ és a Fejlesztő Központ mellett más területtel is foglalkozik, elmondanád, hogy melyik ez?

Zs. Gy. K.: Igen, az alapítvány tevékenysége három nagy területből áll. Az általam említett két területen felül Munkaerőpiaci Szolgáltató Központként is funkcionálunk. Ebben jelenleg pályaorientációs felkészítéseket végzünk középiskolások számára, amely képzések szervezését jelenti.

K. Sz.: Tehát akkor jól értem, hogy Szegedről indultunk ki, de azért ti nem csak Szegedet feditek le munkátokkal?

Zs. Gy. K.: Igen, Szegedről indultunk, de megyeinek definiáljuk magunkat. Ellátjuk szinte az egész megyét, hiszen sok településen nagyon jó partneri kapcsolatunk van civil szervezetekkel. A nagyobb településeken kihelyezett önkéntes központunként vagyunk jelen, amiket Önkéntes Pontnak hívunk. Ilyen pontjaink vannak Mártélyon, Mindszenten, Hódmezővásárhelyen, Algyón, Csongrádon, Szentesen. Természetesen ezen felül minden településre nagyon szívesen kimegyünk, együttműködünk a helyi civil szervezetekkel, intézményekkel, de az imént felsorolt településekkel van jelenleg a legaktívabb kapcsolatunk. Az Önkéntes Pontoknál a szakmai munkát egy-egy civil szervezet vállalta magára. Ők ott helyben szervezik és segítik az önkéntesség ügyét, ezért is adtuk meg nekik az Önkéntes Pont funkciót és címet.

K. Sz.: Milyen terveitek és elképzeléseitek vannak a jövőre nézve?

Zs. Gy. K.: Sokféle terv, gondolat van az elkövetkező időkre, mindig nyitottak vagyunk az újra. Külföldi és magyarországi tanulmányútjaink során, illetve a partnereknél tapasztalt tudást felhasználva követjük az új trendeket, módszereket, azokból építkezünk, fejlesztjük önmagunkat is. Most 2018-ban, Szegeden egyértelműen jövőbeli irányt mutat a harmadik világbeliek megjelenése, az általuk kiaknázható tudás hasznosítása. Másik nagy témakör a pályaorientáció, amely szintén nagy feladatokat ró ránk.

Egy harmadik területtel kapcsolatos a legújabb nagyszabású tervünk életre hívása, amely egy társadalmi vállalkozás lesz. Ez egy igazi mérőföldkő, merőben új típusú kezdeményezés lesz az alapítványon belül.

K. Sz.: Megtudhatunk róla valamit?

Zs. Gy. K.: Jelenleg még bővebben nem szeretnék róla beszélni, mert nem forrta még magát ki teljesen az ötlet, hiszen ez egy nagyon új terület számunkra. Ahogyan más civil szervezetek is elkezdtek társadalmi vállalkozást építeni, úgy bennünk is megerősödött egy gondolat, amelyről hamarosan felfedjük a fátylat.

ZSIVKOVITSNÉ GYENES KRISZTINA Szegeden született, Szegeden végezte tanulmányait a József Attila Tudományegyetemen (ma SZTE), magyar nyelv és irodalom tanárként végzett 2002-ben. 1998-tól tréner, önkéntes segítő volt az akkor még Talentum Önkéntesképző programban, majd 2005-től már a közben civil szervezetté vált Talentum Alapítvány munkatársként kezdett dolgozni. Az Alapítvány az első munkahelye, így természetes számára, hogy mára teljesen összenőtt vele, ahogy szokta mondani: „otthonról haza megyek”.

KOVÁCS SZILVIA 2000-ben diplomázott a Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán, majd 2002-ben művészeti szolgáltatásszervező képesítést szerzett. 2000-tól dolgozott művészeti előadóként a Csongrád Megyei Közművelődési Tanácsadó Központban, ahol fő szakterülete a tárgyi amatőr alkotóművészet volt. 2013-tól a Nemzeti Művelődési Intézet módszertani referens munkatársa, ahol többek között minőségfejlesztéssel, közművelődési statisztikával foglalkozik, valamint amatőr művészeti, gazdaságfejlesztő, közösségfejlesztő projekteket valósít meg.